

1. KAPITOLA

- ODJEZD -

Sluneční paprsky se přes zatažené závěsy snažily proklouznout do tmavého pokoje mladé dívky, která ležela bez hnutí na své posteli tak, jak se do ní před pár hodinami skácela v alkoholovém opojení.

V pokoji bylo teplo a vánek, který se přes otevřené okno dostával dovnitř, si líně pohrával se záclonami. V dálce bylo slyšet šumění moře.

Toto líné dopoledne přerušil rázný krok z chodby, který věstil, že tato pohoda brzy skončí.

„Dobré ráno, slečno Katherine, je čas vstávat,“ vešla do pokoje nespokojená hospodyně.

Do nosu jí udeřil příšerný odér alkoholu. S nechutí se ušklíbla a zamířila rovnou k oknu, aby svou nenapravitelnou, zkaženou a arogantní svěřenkyni přinutila vstát.

Rozhrnula závěsy, které bránily slunci proniknout do pokoje, a se založenýma rukama čekala, až se dívka probudí. Odpovědí jí bylo jen nespokojené zamručení a přitažená přikrývka přes hlavu.

Docházela jí trpělivost.

„Katherine Doylová! Okamžitě vstávejte! Za chvíli bude poledne!“ pronesla důrazně.

Reakce, jak se dalo čekat, nepřišla.

Přešla k posteli, chytila cíp přikrývky a strhla ji Kate z hlavy. Dívka už neměla kam uniknout. S nespokojeným zamručením otevřela jasně modré oči a vrhla na komornou ospalý, podrážděný pohled.

Katherine Doylová, které všichni říkali Kate, byla mladá dáma s dlouhými blondatými vlasy, pronikavě modrýma očima a útlou postavou. Její otec byl jedním z generálů, kteří spravovali ostrov Okinawa po druhé světové válce a udržovali zde pořádek.

„Sakra Natálie, proč mě budíte? Bože, rozskočí se mi hlava!“ vyjekla Kate a okamžitě si předloktím zakryla oči.

„Jak jsem řekla, bude poledne. Generál vás čeká na základně k obědu a je nutné, abyste přišla včas,“ odpověděla odměřeně komorná, která se stále tvářila znechuceně nad pohledem na dívku s kocovinou.

Kate se s vypětím sil posadila, hlavu sklonila mezi kolena a držela si ji v dlaních.

„Doneste mi *prosím* aspirin. Bolí mě hlava,“ požádala. Na slovo „prosím“ kladla obzvlášť velký důraz.

„To se ani nedivím,“ zamumlala si podnosem Natálie a odešla z pokoje.

Kate po chvíli vzhledla a zadívala se na svůj odraz v zrcadle. Nebyl to pohled pro bohy. Viděla rozčuchanou, pobledlou dívku s rozmazaným líčením ve spodní košilce. Při vzpomínce na včerejší večer – plný pití přímo z lahve, tancování při neformálním

pokračování po oficiálním večírku jejího otce, smíchu, kouře z cigaret a muchlování se s několika muži – si lítostivě povzdechla.

„Bože, to jsem přehnala,“ zašeptala.

Promnula si spánky.

Když jí Natálie přinesla aspirin, bylo jí o něco lépe.

Později, už upravená, šla po dřevěné verandě k autu, když se náhle zastavila tak prudce, až do ní komorná téměř vrazila.

„Teď jsem si vzpomněla,“ řekla naoko zamyšleně. „Neříkal včera náhodou můj otec, že mám do odvolání domácí vězení a nesmím vytáhnout paty z domu?“

Otočila se na Natálii a zdvořile se usmála.

„Možná bych po včerejšku měla přece jen zůstat doma a být hodná holka, nemyslíte?“

Natálie ji chytila za zápěstí.

„To neplatí, když vás volá váš otec. Jste povinna dorazit.“

„Au, to bolí,“ řekla Kate s nervózním úsměvem a snažila se vykroutit.

„Copak? Bojíte se následků včerejší noci?“ ušklíbla se hospodyně a pustila ji.

Kate se ohlédla k řidiči, který už netrpělivě čekal u auta.

„Jak zlé to asi bude...“ povzdechla si a nasadila si sluneční brýle.

„To se dozvíte na obědě,“ odpověděla Natálie. „Je v jednu hodinu. Jsem zvědavá, jak to stihnete.“

Kate si bez slova vytáhla cigaretu a zapálila ji. Věděla, že to Natálii vadí.

Dlouze potáhla a vydechla kouř přímo do její tváře.

„Jestli mi vyhubuje za pozdní příchod, svedu to na vás. Měla jste mě vzbudit dřív.“

Cigaretu pustila na zem a zašlápla ji.

„A ten nepořádek ukliděte.“

„Spratek,“ zabručela Natálie za ní.

Kate se jen pousmála a nastoupila do auta.

„*Jak krásný den,*“ pomyslela si.

Září na Okinawě bylo teplé a nádherné. Ideální počasí na to lehnout si na pláži a s některým z otcových podřízených si zahrát volejbal nebo kopanou, skočit si do moře a zaplavat si v azurové vodě. Místo toho ji čekal oběd se svým otcem na základně — po fiasku, které minulý večer opět způsobila. Ten oběd považovala za jeho pomstu.

Cestou na základnu přemýšlela nad předchozím večerem. Předvedla se tam víc než dost nelichotivě. Neměla tolik pít. Alespoň by ji pak tolik nebolela hlava. A neměla se líbat s těmi pěknými, vysokými důstojníky. Nedokázala si vzpomenout na jejich jména.

Byl to John, nebo James? Možná Andrew, Adam, Charles? Netušila. Chvilí se ještě snažila vybavit si jejich tváře i počet, ale vzápětí to vzdala. Stejně si většinou nepamatovala jména lidí, kterým byla jen na okamžik představena. Nic pro ni neznamenal — tak proč by si je měla pamatovat? A co na tom, že se chovala ostudně? Nebyla doma v Americe. Co se stane na Okinawě, zůstane na Okinawě.

Přesto se i přes tu lehkovážnost nedokázala zbavit nepříjemného stínu úzkosti. Otec bude zuřit. Tentokrát možná víc než obvykle.

Na oběd dorazila samozřejmě později, než měla. Myslela si, že půjde jen o další výslech mezi čtyřma očima v otcově kanceláři, a proto si s časem příliš hlavu nedělala. A pro případ hádky měla připravené své obvyklé výmluvy i výčitky.

„Než začneš s promluvou, říkám ti, že jsem na ten večírek jít ani nechtěla. Takže je to všechno vlastně tvoje vina,“ pronesla už ve dveřích svou klasickou obhajobu.

Jenže když zaslechla nervózní ticho a následné zakašlání, zvedla hlavu a zastavila se.

Zíralo na ni dvacet párů očí.

Všichni do jednoho věděli, kdo přišel.

Ta holka. Ten spratek. Ta nedotknutelná a jediná dcera velkého generála.

Katherine Doyleová byla nemanželskou a zároveň jedinou dcerou svého otce. Výsledkem tajné lásky, vášně a příliš mnoha skleniček

drahého alkoholu, po nichž spořádaný muž od rodiny jednou sešel z cesty. Za svůj hřích byl odměněn i potrestán zároveň. Za devět měsíců později se mu narodila dcera.

Se svou zákonnou ženou, která žila ve Státech, měl ještě tři syny, starší než Kate. Vždy si v hloubi duše přál dceru, ale s manželkou se jí nedočkal. Měly štěstí — generál se k nim neotočil zády, jak by mnozí čekali. Postaral se o ně, jak nejlépe uměl. Byly tehdy „odklizeny“ na Havaj, na ostrov Oahu — na ráj na zemi. Žily tam klidně až do sedmého prosince 1941.

Kate bylo tehdy deset let.

Den útoku na Pearl Harbor změnil vše. Japonské letectvo zaútočilo na americkou flotilu i přístav. Obětmi nebyli jen vojáci, ale i civilisté. Mezi nimi i její matka.

Z Kate se toho dne stal sirotek.

Její otec byl tou dobou na pevnině se svou rodinou, když se o útoku dozvěděl. Neváhal. A Kate přivedl k sobě. Jeho žena to nesla těžce. Jeho dva mladší synové ještě hůř. Jediným spojencem jí byl nejstarší bratr Daniel. Soužití s nevlastní matkou a bratry bylo natolik složité, že ji otec, kdykoli mohl, brával s sebou na cesty. A po válce, když byl převelen na Okinawu, rozhodl se stejně.

„Kate,“ odkašlal si její otec, „posad se prosím.“

Ukázal na místo po své levici. Kate si odkašlala, rozhlédla se po stole a sebevědomým krokem došla ke svému místu. Číšník ji okamžitě obsloužil.

Generál John B. Doyle byl vysoký muž s krátce střiženými prošedivělými vlasy. Uniformu měl vždy dokonale vyžehlenou, knoflíky vyleštěné, nehty čisté a pečlivě zastřižené. Byl inteligentní a v každé situaci přesně věděl, kdy mluvit a kdy mlčet. Tuto vlastnost jeho dcera nezdědila.

Byl to schopný stratég a zároveň muž, který měl přirozený talent lidi spojovat. Ve tváři mu zůstaly stopy všeho, co viděl za války. Rysy ošlehané sluncem, úzké pevné rty, pohled, který už něco pamatuje. Přesto působil stále přitažlivě klidně.

Jeho úkolem bylo stabilizovat americké zájmy na ostrově, udržet pořádek a zajistit, aby se poražení Japonci chovali tak, jak měli. Ostrov byl pro Američany strategický. A řád zde byl nutností.

„Svolal jsem vás zde proto, abych vám oznámil, že jsem obdržel zprávy shora,“ pronesl po obědě generál.

„Co jim zase vadí?“ ozvalo se od stolu.

„Jako vždy,“ odvětil klidně. „Ale proto jsem vás sem nezval. Mám důležitější zprávu.“

Místnost ztichla.

„Byl jsem převelen. Dostali jsme rozkaz přesunout se tam, kde mě potřebují víc.“

„Cože?“ trhla Kate sotva znatelně hlavou.

V sále se rozhostilo těžké ticho.

„*Jako by to čel z telegramu,*“ pomyslela si chladně. Navenek však zůstala nehybná. Jen uvnitř se jí sevřelo hrdlo.

Nechtěla odjet.

Na Okinawě si vybudovala život. Přátele. Místo, kde mohla dýchat. Dům u moře. Bratra Daniela, který ji občas navštěvoval z Tokia. Odjezd nepřicházel v úvahu.

„Kam vás převedeli, pane?“ ozvalo se po chvíli. „A kdy odjíždíte?“

To byla otázka, na kterou chtěla znát odpověď i ona.

Zvedla pohled od talíře a upřela oči na otce.

Kdyby to bylo Tokio, dalo by se to snést. Byla by blízko Daniela. Ale co Thajsko? Indonésie? Vietnam?

Evropa ji ani nenapadla — po letech v tropech jí připadala absurdně studená.

„*Snad ne do—*“ problesklo jí hlavou.

„Do Jižní Koreje. Odplouváme za dva měsíce,“ řekl generál.

Vidlička jí vypadla z ruky.

„*To snad ne!*“

2. KAPITOLA

- NOVÝ DOMOV -

Jižní Korea byla jedním z posledních míst na světě, kam by Kate dobrovolně zamířila — a zároveň místem, kam ji otec pravděpodobně nikdy vzít nechtěl. Pokud by k tomu nebyl donucen.

Korejský poloostrov byl mezi lety 1910 a 1945 pod japonskou okupací, vedenou tvrdým a často brutálním způsobem. Jak se druhá světová válka chýlila ke konci, Spojené státy a Sovětský svaz si území předem rozdělily. Stejný scénář jako v Evropě — sovětská armáda postupovala ze severu přes Čínu, Američané přistáli na jihu. Setkat se měli na 38. rovnoběžce.

Obě mocnosti zde zřídily dočasné správy s příslibem, že Korejcům později pomohou vytvořit vlastní vládu a získat nezávislost. To se však nikdy plně nestalo. Situace zůstala nestabilní i roky po válce. Ani jedna strana se nechtěla vzdát vlivu a země zůstala rozdělená.

Poslední dva měsíce na Okinawě Kate svého otce neustále přemlouvala. Prosila ho, slibovala poslušnost, klid, vzorné chování. Cokoli, co by ji zachránilo před odjezdem. Ale on nepovolil.

„Musíš se mnou,“ povzdechl si už poněkolkáté.

„Kdybych měl na výběr, poslal bych tě zpátky do Států. Ale víš, jaká je tvoje matka.“

„Není to moje matka,“ oponovala okamžitě, s odporem, který ji samotnou překvapil. Už jen ta představa v ní vyvolávala napětí.

Generál si povzdechl, ale tentokrát ji neopravil.

„Nelíbí se mi to o nic víc než tobě. Kdyby to šlo, nechal bych tě tady. Ale co když zase něco vyvedeš? A navíc... nastěhuje se sem můj nástupce s rodinou. Není tu pro tebe místo.“

„Takže problém jsem já,“ ušklíbla se.

„*Tak jako vždy.*“

„Párkrát se bavím po svém a je z toho problém. Kdybych byla muž a ne žena, každému je to *u prdele*,“ oponovala dotčeně.

„Katherine!“

„Takhle dáma nemluví! Nemám problém s tím, když se občas pobavíš. Ale jako dáma! Chod' si do biografu, do divadla, nebo na výlety. Je mi to jedno. Ale to, co děláš ty...“ promnul si unaveně kořen nosu.

Zavrtěla hlavou.

„Víš, o čem mluvím. Nekruť mi tady hlavou.“

Uraženě se od něj odvrátila a založila si ruce na prsou.

„To nebudu poslouchat. Jsem dospělá!“

„Tak se podle toho začni chovat!“ okřikl ji.

Tahle debata k ničemu nevedla.

„Už se o tom nebudeme dál bavit, Kate. Odjíždíš se mnou,“ rozhodl její otec a tímto bylo rozhodnuto.

Kate mířila do Jižní Koreje — do Soulu, nového hlavního města nově vznikajícího státu, který se ještě pořád nadechoval po válce i okupaci.

V roce 1949 už měla Jižní Korea vlastní ústavu, silně navázanou na americký vliv, a prezidenta orientovaného jednoznačně prozápadně. Papírově stát existoval. V praxi se ale pořád formoval — křehký, nestabilní, napjatý mezi minulostí a tím, co mělo teprve přijít.

Poválečná Korea ji překvapila.

Za okny auta ubíhala krajina, která se měnila pomalu a přesto neustále — rýžová pole, zvlněné kopce, hory v dálce a husté lesy, které působily neprostupně. Místo měst jen rozptýlené vesnice, kde lidé nesli svůj život doslova na zádech.

Na cestě míjeli postavy v západním oblečení, vedle nich jiné v tradičních *hanbocích*, jako by se dva světy rozhodly existovat vedle sebe bez dohody, který z nich je ten správný. Kate v tom nenašla jasný řád. Jen střet.

Muži měli dlouhé volné kalhoty — *baji*, vzpomněla si na své měsíční studium, ale jistá si nebyla. Stejně jako si nebyla jistá ničím, co se týkalo této země.

Lidé se pohybovali pomalu, unaveně. Děti šly pěšky, ženy nesly náklady, ti šťastnější tlačili kola nebo vedli povoz. Všechno, co měli, nesli s sebou.

Když se přiblížili k Soulu, krajina se začala lámat do města.

„*Jak si tady mám zvyknout?*“ problesklo jí hlavou.

Soul byl zvláštní.

Na jedné straně západní uniformy, studenti ve školních mundúrech, lidé spěchající ulicemi, jako by je někdo neustále tlačil dopředu. Na druhé straně chudoba, prach a město, které působilo, jako by bylo postavené narychlo — slepené z toho, co bylo zrovna po ruce.

Korejská a japonská architektura se tu mísily bez jasné hranice. Dřevo vedle betonu, tradiční střechy vedle provizorních staveb. Kontrast, který nešlo přehlédnout.

Hlavní cesty byly dlážděné a pevné. Stačilo ale odbočit — a svět se změnil v prašné uličky, hlínu a vyšlapané cesty.

Kate se opřela zpět.

Více sklíčená už být nemohla.

Po téměř hodině projíždění ulicemi konečně dorazili.

Hanok se zvedal před nimi — tradiční korejské sídlo s hlavní branou a několika budovami rozestavěnými do svahu. Podle principu *baesanimsu* měl dům stát s horou v zádech a vodou vpředu — harmonií, kterou Kate znala jen z knih, ne z reality.

To slovo by stejně nedokázala správně vyslovit.

Celé to místo jí připadalo známé a zároveň cizí. Jako by Koreu mohla zaměnit s Japonskem nebo Čínou a pořád by jí něco unikalo.

Okolí bylo klidné. Stromy, jezírka, pečlivě uspořádaný prostor — skoro až nepřirozený klid oproti městu, které nechali za sebou.

Auto zastavilo u brány.

Dva vojáci okamžitě zasalutovali jejímu otci. Ten jim gesto klidně vrátil a na chvíli se zadíval na nový dům.

Pak se otočil ke Kate.

„Chlapi vynesou naše věci nahoru. Běž si vybrat pokoj, zlato. Já musím do kanceláře.“

Kate se zatvářila otráveně.

„Skvělé. Zase budu sama. Jako na Okinawě. To je ten tvůj dohled? To jsem tam mohla klidně zůstat v nějakém pronajatém bytě.“

„Vrátím se na večeri,“ odpověděl klidně.

„Tady na tebe alespoň někdo dohlédne. Tam bys skončila v prvním důstojnickém baru.“

Lehce ji políbil do vlasů a Kate protočila oči.

Ano — skončila by tam. A možná by jí to ani nevadilo. Lidé tam byli živí, hluční, skuteční. Ne jako ty uhlazené společenské kruhy, které musela snášet.

Když odjel, zůstala sama. Nasála studený, suchý vzduch.

Vojáci mezitím začali vynášet zavazadla po schodech. Jeden z nich klopýtł a málem pustil náklad.

„Opatrně, pánové. Jestli se něco rozbije, zaplatíte to,“ zavolala na ně bez přemýšlení.

Hodili po ní otrávený pohled.

„Nemají tu smysl pro humor,“ konstatovala a raději vyšla do schodů k domu.

Když si prohlížela dům, který měl čtvercový půdorys, zakřivené taškové střechy, bílé omítané zdi a dřevěnou podlahu, překvapilo ji, že navzdory listopadu a dojmu stavby z papíru a lepenky je uvnitř příjemné teplo.

Teplo sálalo zdola.

„Jak je to možné?“ podivila se nahlas.

„To díky ondolu, *agassi*,“ ozval se jí za zády klidný ženský hlas.

Kate sebou trhla a prudce se otočila.

Ve dveřích stála žena ve věku jejího otce, v tradičním korejském hanboku. Dívala se na ni s lehkým, trpělivým úsměvem, jako by přesně takovou reakci očekávala.

„Ondo... co?“ zopakovala Kate opatrně.

„Ondol, *agassi*. Podlahové vytápění. Ondol,“ vysvětlila žena znovu, tentokrát pomaleji.

Kate to slovo po ní nesměle zopakovala.

„Výborně, *agassi*,“ přikývla žena spokojeně.

„Mé jméno je Kim Sun Hee,“ představila se a lehce se uklonila.
„Ale můžete mi říkat paní Kim. Budu se o vás starat.“

Kate po krátké pauze odpověděla stejným gestem, o něco neohrabaněji.

„Já jsem Katherine Doyleová... ale říkejte mi Kate,“ dodala, a sama sebe trochu překvapila, že tentokrát netrvala na formálním oslovení jako jinde. Tady to nějak... nešlo.

Ve tváři paní Kim bylo něco uklidňujícího. Klid, který nebyl vynucený ani povýšený. Prostý.

Kate si to nechtěla připustit, ale cítila se díky tomu bezpečněji.

„Slečno Kate,“ pokračovala paní Kim jemně, „v Koreji není zvykem vstupovat do domu obutý. Chápu, že jinde je to jinak, ale tady se boty nechávají u dveří.“

Ukázala nenápadně ke vstupu.

Kate se na okamžik zarazila.

Tuhle informaci někde slyšela. Jen jí zřejmě nepovažovala za důležitou.

S drobným, neochotným povzdechem si boty vyzula a odložila je tam, kam jí bylo naznačeno.

„Máte hlad?“ změnila paní Kim tón, jako by se nic nestalo.
„Pojďte, něco vám připravím. Nechci se chlubit, ale vařím dobře.“

Nečekala na odpověď a už ji vedla do jídelny.

Po prohlídce sídla, na které paní Kim trvala, vyšla Kate před dům do upravené zahrady. Bylo listopadové odpoledne.

Listy stromů hrály všemi odstíny podzimu a jeden po druhém pomalu dopadaly na trávu před ní. Zahrada už se připravovala na zimu, a přesto si uchovávala zvláštní klid a harmonii, která sem dokonale zapadala.

Ačkoliv byl Soul a celá Korea pro ni v podstatě cizí a neútluná, tahle část působila jinak.

Sedla si na terasu, natáhla nohy před sebe a chvíli jen sledovala tichý pohyb padajícího listí.

A právě v tu chvíli ji přepadla vlna nostalgie.

Ačkoliv si vždy zakládala na tom, že minulost k ní ve společnosti nemá přístup, sama se sebou tomu málokdy dokázala zabránit. Teď tomu nebylo jinak.

Myšlenky přišly nenápadně.

Nejdřív jen obraz — oni tři.

Ona, otec a matka.

A myšlenka, jaké by to bylo, kdyby seděli tady spolu. V téhle zahradě.

Byla přesvědčená, že by její matka okamžitě zaplnila prostor. A byla si téměř jistá, že by si paní Kim oblíbila. Trvala by na tom,

aby ji paní Kim naučila vařit všechna korejská jídla, která neznala.
A dům by rozhodně nebyl tichý.

Byl by naplněný hudbou, pohybem, jejím zpěvem z kuchyně.
A už teď by pravděpodobně pekla vánoční cukroví. Vždy říkala,
že se musí začít už v listopadu, aby se stihlo správně odležet.
Kate se nad tou představou nepatrně, skoro neochotně usmála.

Pak se to změnilo. Chlupy na šíji se jí zvedly, ramena se napjala.
Tělo se stáhlo do sebe tak prudce, až měla pocit, že se nedokáže
pohnout.

„Ne... ne, tady ne. Teď ne,“ proběhlo jí hlavou.

Jako by ji její vlastní mysl přestala poslouchat. V hrudi se jí rozlila
ostrá úzkost, která se změnila v tlak, a ten v bolest.

A pak přišel zvuk.

Motor letadla.

Odporný, táhlý pískot klesání. Střemhlav dolů.

„Utíkej!“ rozlehlo se jí to v hlavě tak hlasitě, až měla pocit,
že jí praskne lebka.

Ale tělo neposlouchalo.

Zavřela oči, zatnula zuby.

Zvuk střel.

Dopady do hlíny, do střechy, do všebo.

Vždy se snažila tyhle ataky přežít potichu, bez jediného zvuku. Nechtěla na sebe upozornit. Nechtěla existovat víc, než musela.

Obvykle to trvalo jen několik vteřin, ale pro ni to byla celá věčnost.

Vteřiny, kdy se nedokázala pohnout, kdy neměla kontrolu nad vlastním tělem. Tohle byl dárek, který jí zůstal po Pearl Harboru.

Když to konečně povolilo, prudce otevřela oči a rozhlédla se kolem sebe, jestli jí někdo neviděl.

Pak sáhla do kabelky pro cigaretu.

Než ji stihla zapálit, narušil ticho cizí hlas.

„Tady byste kouřit neměla.“

S úlekem vyskočila na nohy.

„Co za idiota...“ zamumlala si pro sebe, až si ho konečně všimla.

Byl to vysoký voják ve vycházkové uniformě. Právě jeho výška ji překvapila, protože byl vyšší než ona.

„*Nezvykle vysoký na jejich rasu,*“ pomyslela si.

Stál na druhé straně nádvoří a doslova ji propichoval pohledem. Mohla jen doufat, že ji v jejím stavu neviděl. Rozladěně vytáhla cigaretu z úst a ušklíbla se.

„Kdo si myslíte, že jste, že mě poučujete? Víte vůbec, s kým mluvíte?“ řekla příkře.

„Ihned vypadněte, jste na cizím pozemku!“

Přísahala by, že se uchechtl. Naklonil hlavu na stranu a přimhouřil oči.

„Je mi jedno, kdo jste.“

Jeho odpověď ji zaskočila. Nikdo si s ní nedovolil takto mluvit, ani vojenští důstojníci, natož nějaký hloupý korejský voják.

„Ale není mi jedno, že vaše cigareta může podpálit celý dům. Uvědomujete si, že je převážně ze dřeva, a to dobře hoří?“

„Nebo jste snad tam, odkud pocházíte, nechodila do školy?“ dobíral si ji.

„Co si to dovoluješ?“

Rozhodla se, že dá tomu sprostému vojákovvi lekci.

Uškĺblba se a cigaretu zapálila. Aniž by ho spustila z očí, dlouze potáhla a pomalu, labužnický vyfoukla cigaretový kouř.

„At' si klidně shoří.“

Čekala, že se otočí a odejde, ale to se pletla.

Rozhlédl se kolem a rychlými kroky k ní přišel. Chtěla od něj ustoupit, ale než stačila udělat jediný krok vzad, chytil ji za ruku, ve které držela cigaretu, a škulb s ní k sobě, až se bolestivě zajíkla.

„Co si sakra myslíš, že děláš?“ vyštěkla Kate vyděšeně a vztekle zároveň.

Srdce se jí rozbušilo rozzlobením a strachem.

„Aish! Jinja?“ přecedil mezi zuby, vytrhl jí cigaretu z ruky, a aniž by ji pustil, cigaretu uhasil.

„Pust' mě!“

Škubala s rukou ze strany na stranu, aby se dostala z jeho sevření. Ve stejnou chvíli stisk povolil a Kate málem upadla na zem. Posměšně se na ni ušklíbl.

„Tady jsi skončil.“ zasyčela na něj vztekle a mnula si zápěstí.

Uchechtl se, něco na to odvětil korejsky, a aniž by se jí omluvil nebo cokoliv dalšího řekl, odešel.

Cítila se poražená. Nebyla na takový pocit zvyklá a nelíbil se jí.

„Hej!“ zakřičela na něj.

Neotočil se, ani neodpověděl. Zkrátka sebejistě odešel. A to ji nazlobilo ještě víc.

„Kdo to sakra byl?“ zamumlala.

„Slečno Katherine?“ otočila se za hlasem amerického vojína a vztekle se na něj podívala.

„Co?“ štěkla po něm.

„Ehm, všechny vaše věci jsme nastěhovali. U brány zůstane hlídka, kdybyste cokoli potřebovala, stačí vzít telefon a zavolat jim.“

„Jistě. Ten člověk, ten voják, co tu byl. Viděl jste ho?“ zeptala se ho, stále vyvedená z míry.

„Prosím? Tedy, ano, viděl jsem ho.“ zakoktal se voják překvapeně.

„Kdo to sakra byl?“

„Nevím.“ zavrtěl hlavou a nervózně přešlapoval na místě.

Kate si otráveně povzdechla. Pohlédla na nervózního vojáka vedle sebe a sladce se na něj usmála.

„Vojíne?“ oslovila ho.

„A-ano, slečno?“

„Okamžitě ho vyhod'te.“